

Đêm Đó Đêm Mông Bả

Hàn Mạc Tử, một đêm trăng Mông Bả
Ngó lên trời, trăng một nửa vàng trắng
Làm bốn câu thơ nghe thảm thiết vô cùng
Không biết chàng gửi đi đâu, gửi cho ai, ai đọc?

Gửi đi đâu trong đêm khuya, khuya khoắc?
Gửi cho ai, ai khóc thương chàng?
Một nửa trăng nằm kia, chắc có một nửa trăng tan?
Một nửa trăng mơ màng, ngõ ngàng, rồi cũng lặn!

Hàn Mạc Tử không sống thêm để nhìn những ngày nắng
Những ngày mưa, những đêm sắp tới, trăng tròn
Môi của chàng chưa nở một nụ hôn
Nhưng đã nói được với ai trọn một điều muốn nói:

*Đêm nay có một nửa trăng thôi
Một nửa trăng ai cắn vỡ rồi
Ta nhớ mình xa thương đứt ruột
Gió làm nên tội buổi chia phôi...*

Hàn Mạc Tử ra đi hăm bảy tuổi trời
Đất Quy Hòa dựng cây Thánh Giá
Hơn nửa Thế Kỷ dài rừng nghiêng núi ngã
Đã bao nhiêu mùa, mùa Thu lá bay...

Đã bao nhiêu người tình / thương nhau chia tay
Không biết có ai đọc bài thơ này – bài thơ tôi mới nhắc?
Không biết có ai cầm bài thơ lên lau nước mắt?
Sao tôi buồn, đêm-một-nửa-trăng ơi...

Một nửa trăng ai cắn vỡ rồi?
Những con cá chết nằm trên bờ biển phơi
Cá đâu biết trăng chỉ còn một nửa!
Nửa trăng còn hay mất ở ngoài khơi?

Trần Văn Lệ